

[Iver Poulsen.]

hensyn til, hvorfor jeg på mit partis vegne skal tillade mig at fremsætte følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag om sådanne besparelser på statsbudgettet, som i den øjeblikkelige situation måtte være nødvendige til styrkelse af statsfinanserne, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg vil gerne takke udvalget for den beredvillighed til hurtig behandling af de foreliggende lovforslag, der er udvist under udvalgsarbejdet. Desværre kan jeg ikke takke hele udvalget for tilslutning til de fremsatte forslag, men må begrænse takken til de to regeringspartiers medlemmer af udvalget.

Jeg vil gerne straks udtale min skuffelse over, at den forhandlingsvilje, hvormed i hvert fald jeg gik ind i dette lovgivningsarbejde, ikke har været stærk nok til at føre til virkelig enighed under udvalgsarbejdet. Jeg erkender, at tiden til udvalgsarbejdet har været kort, det må tiden nu engang være, når det er afgiftslove, det drejer sig om. Jeg havde også gerne set, om vi havde kunnet fremme arbejdet så meget, at lovforslagene kunne være færdigbehandlet i indeværende uge. Det har ikke været muligt, vi må vente til næste uge, før den endelige afgørelse foreligger. Det kan være beklageligt nok, for forslag af denne karakter bør behandles hurtigt i folketinget af hensyn til de erhverv, det drejer sig om. Selv om tiden til udvalgsarbejdet altså har været kort, vil jeg gerne understrege, at den ikke har været kortere, end at der har været mulighed for også ret indgående forhandlinger mellem udvalget og mig om de muligheder, der kunne være for at nå frem til enighed.

Jeg havde i tirsdags et samråd med udvalget på ikke mindre end to timer. Jeg gik til denne forhandling med udvalget

med en vis optimisme, med en vis tro på, at her stod vi over for ting, som vi fandt måtte gøres. Vi havde haft en første behandling af lovforslagene, hvoraf det måtte fremgå, at man også fra oppositionens side var indstillet på, at indgreb i hvert fald i retning af det, der her var foreslået, var nødvendige. Jeg gik også til denne forhandling med en vis optimisme, der var begrundet i, at jeg af de udtalelser, der var fremsat fra både venstres og konservativ side, ikke mindst fra venstres side, forstod, at de i hvert fald ville lægge hovedvægten på forbrugsafgifter fremfor på indkomstbeskatning. Ud fra dette troede jeg i hvert fald, at der var et rimeligt grundlag for, at vi under udvalgsarbejdet — det havde vi i hvert fald tid nok til om tirsdagen og også til at forhandle videre, hvis det havde været nødvendigt — kunne forhandle os til rette om tingene.

Jeg har under disse forhandlinger — og det er også blevet bestyrket af de udtalelser, der er fremsat her i dag, udtalelser, som jeg nærmest har følelsen af har været skærpet i forhold til udtalelserne ved første behandling — forstået, at det, der var mest afgørende for oppositionen, var at få disse forslag henlagt, og jeg forstod på det ærede medlem hr. Weikop, at de efter hans mening udmærket godt kunne vente indtil den 1. april. Altså, jeg forstod og forstår stadig væk oppositionens indstilling til en forhandling om forslag som disse sådan, at man må forhandle om, hvad der kan forhandles om, og at man må have oplysning om de ting, der spiller ind både over for vor økonomiske politik og vor skattepolitik. Jeg forstår også, at oppositionen ønsker at vide lidt om eller vide så meget som muligt om, hvordan det ligger med hensyn til vor indkomstskatteudskrivning for det næste skatteår.

Jeg har forsøgt på dette område at stille mig så velvillig som muligt; men at lade den velvilje gå så vidt, at jeg på dette grundlag skulle forpligte mig eller forpligte regeringen til visse bestemte skattelettelser efter nærmere angivne retningslinjer til den 1. april, synes jeg at oppositionspartierne har måttet forstå, at det kunne jeg ikke. Men jeg har stadig væk den opfattelse, at oppositionspartierne og vi andre må have den samme interesse i,